

StoryBazar
INTERVJU

“Ljudje smo takšni, kot smo, vsi se rodimo v nekem okolju z določenimi nalogami in strast je tista, ki nas loči od tega, ali bomo živel, preden bomo umrli.”

**Strast je tista
ki nas žene**

Igralec Kristijan Guček je Štajerec, razpet med Primorsko in Ljubljano, njegove igralske sposobnosti pa lahko v Eni žlahtni štoriji občuduje vsa Slovenija. Na televizijskih ekranih se je trenutno prelevil v pravega zapeljivca Tonija, na gledaliških odrih pa v slovenskega oficirja avstro-ogrsko vojske, legendo eksploziva, v katerem Kristijan vidi velikega romantika. Mi smo ga povabili na kavo, ravno preden se je usedel na letalo in odletel novim dogodivščinam naproti.

Story: Zaigrali ste že v nekaterih nadaljevalkih, pa tudi že v celovečercih, tako da Štorija ni vaša prva izkušnja z malimi ekrani. Kako pa vam je ta spremenila življenje?

Vedno, ko so mi zastavili to vprašanje, sem jim odgovoril, da ne tako zelo, ko pa se zdaj ozrem nazaj, priznam, da precej. Ljudje včasih opazimo, kako so nas določene stvari spremenile, šele ko mine nekaj časa in se ozremo nazaj. Najbolj mi je zaznamovala tempo življenja, to pa je potegnilo zraven tudi marsikaj. V zadnjem času moram hitreje sprejemati odločitve, delati bolj učinkovito, s tem pa sem si primoran tudi bolj zaupati, pridobivam samozavest. Pa predvsem se mi zdi, da je vse mogoče!

Story: Se vam zdi, da ste karakterno nekoliko podobni Toniju?

Seveda, v vsakem liku je nekaj vzporednic z mano. Zagotovo se v meni skriva tudi zapeljivec. A ni videti?! (smeh) Zase mislim, da imam v sebi nekakšen šarm, ki se z leti transformira, upam, da pridobiva žlahtnost. V mladosti je bil gotovo bolj divji. No, v zgodnji mladosti.

Story: V nanizanki za vami gledajo številna dekleta. Kakšen pa je vaš odnos do nežnejšega spola?

V zadnjem obdobju se ga učim bolj spoštovati, mogoče zato, ker se prej niti nisem zavedal različnosti med moškim in žensko. V Evropi je meja med spoloma precej zabrisana. Drugje po svetu bolj pogosto srečaš izvorno ženskost. Ženska je v

SLOVENCIMAMO RES VELIKO

Kuharici kam potujem, sem vedno vesel, ko pridem domov. Slovenci imamo res srečo, imamo skoraj vse. Ampak imamo močen mačehovski odnos.

osnovi graciozno bitje. Zato potrebuje veliko spoštovanja, nege in pozornosti.

Story: Se ob njih morda počutite ogroženo?

Z ženskami se načeloma dobro razumem, ampak gotovo sem kdaj v preteklosti že čutil ogroženost. V Sloveniji so ženske na splošno bolj tekmovalne in ambiciozne, dokler nisem ugotovil, da so to tudi moje lastnosti. Ampak poskušam vedno iskati nekakšen pakt z nežnejšim spolom, in to samo zaradi enega razloga, ker ste močnejše. Poleg tega pa vas je dobro imeti za zaveznice. (smeh)

Story: Šopek rdečih vrtnic, osladni komplimenti ... S čim pa vi osvojite dekle?

Če bi bila moja punca tu, bi me gledala z odprtimi očmi, kaj bom odgovoril! (smeh) Tudi jaz imam določene kvalitete, da neskromno priznam. Te prednosti s pridom in rad izkoristim. Recimo, sem ljubitelj kuhanja, tako da imam tukaj velikega asa v rokavu. Pripravi hrane se resnično posvetim! Tudi na drugih področjih se trudim napredovati in izboljševati svoje prakse. Ljudje se drugače hitro navadimo, zato je treba vedno znova skrbeti za iskrico.

Story: Torej gre v vašem primeru ljubezen res skozi želodec.

Kuhanje imam v genih, saj je bil moj oče v vojski kuhar. Kljub temu sem se sam naučil kuhati šele sčasoma, ko sem se preselil v Ljubljano. Odkar sem vegetarijanec, temu posvečam še več pozornosti. V kuhanju najdem nekakšno zadovoljstvo, poleg tega pa mi hrana, ki jo skuham sam, tudi dobro dene.

Story: V zadnjem času pa ste nas očarali tudi s petjem Zaline pesmi. Ste kdaj razmišljali, da bi postali pevec?

Mislím, da znam peti, torej sem pevec. (smeh) Tudi ta talent sem podedoval po očetovi strani, saj je bil eden izmed mojih sorodnikov operni dirigent, oče in sestra pa sta pela v pevskem zboru. Sam sem se sprva začel ukvarjati s klavirjem in kitaro, igral in pel sem v dveh glasbenih skupinah, vendar pa sem zaradi pomanjkanja časa ob vpisu na AGRFT moral poglobljeno ukvarjanje

preusmeriti v gledališko petje. Tako je veselje ostalo, na glasbo nikoli nisem pozabil in prišel je čas, ko jo spet čedalje bolj vključujem nazaj v življenje!

Story: Če bi se stvari malo drugače obrnile, bi vas lahko zdaj poslušali na radiu?

Dvomim, da bi z mladostniškim okusom za trdo glasbo prišel prav visoko na slovenske lestvice popularnosti. (smeh) Mogoče bi se pri tridesetih zbudil v kakšni luknji in ugotovil, da sem zabarantal življenje. Pretiravam ... (smeh) Težko vprašanje, je že prav točno tako, kot je.

Story: Ena izmed plati vašega življenja je tudi gledališče, kjer v SNG Nova Gorica že od jeseni uprizarjate predstavo Krvava gora. V tej je dogajanje postavljeno v čas prve svetovne vojne. Vam je bila zgodovina blizu?

Ja, rad imam zgodovino, predvsem v srednji šoli sem jo oboževal, saj sem imel odličnega profesorja. Dobro je poznati zgodovino, vsaj malo. To nas pomaga usmerjati. Že res, da zgodovino pišejo tisti, ki preživijo ali zmagajo, ampak tako pač je. Zgodovina je subjektivna. In tudi individualna.

Story: In če bi obstajal časovni stroj?

Za kakšen dan bi se recimo preselil med Maje, saj je obdobje zgodnjih civilizacij temeljno obdobje človeške zgodovine prav zaradi močnega stika z duhom, ki so ga te imele. Podobna sila se vnovič prebujata, se odkriva sicer na povsem drugih ravneh, a že spreminjata tok življenja.

Story: Kakšna je vaša vloga v predstavi?

Matjaž Pograjc, režiser predstave, se je z nami lotil dela po principu 'fiction faction'. Vzameš segment ali motiv in potem iz tega raziskuješ in razvijaš, v tem primeru so bili inspiracija tudi elementi zgodbe oficirja Albina Mlakarja, resnične osebe. Končni rezultat je občutek, ki ga dobi gledalec. Ta naj bi si s pozornim gledanjem ustvaril neki umetniški vtis, zaplaval v gledališki iluziji. Jaz ne morem biti Albin Mlakar, sem le igralec, ki ima do njega odnos. In tukaj sem gonilna sila tega eksplozivnega manifestata.

Story: Kakšen je bil po vašem mnenju ta veliki oficir avstro-ogrške armade?

Čeprav je razstreljeval gore, v njih in na njih tudi ljudi, da je ždel v luknjah višin v nemogočih razmerah, sem v njem videl velikega romantika.

Story: Uf, to bo pa treba razjasniti.

Če se zdaj vrneva nazaj na ženske, bi rekel, da mi je Albin pomagal odkriti neko strastno romantiko. Strast je tista, ki nas žene. Ljudje smo takšni, kot smo, vsi se rodimo v nekem okolju z določenimi nalogami in strast je tista, ki nas loči od tega, ali bomo živeli, preden bomo umrli. Albin je bil zelo strasten in je v postavljanju eksploziva, mimo nekih moralnih vrednot, seveda, našel veliko poslanstvo. Kliše pravi, da je v vojni in ljubezni vse dovoljeno.

Story: Vsekakor se pojavljate v zelo različnih vlogah.

Res je. Po desetih letih, odkar stojim na gledaliških deskah, lahko povem, da so me različne vloge vedno doletele in sem za to zelo hvaležen. Rad imam dinamiko, različne žanre in prepletanje stilov ... Obožujem drzne predstave, narejene z domišljijo.

Story: Tudi vaše življenje je nadvse dinamično, saj veliko potujete.

Ta želja je bila prisotna že zelo zgodaj, vendar je nekako nisem uresničil. Potem je prišla Tajska s svojo eksotiko, hrano, čudovitim morjem. Pozneje v Indoneziji je bilo že drugače, kjer sem se ogromno potapjal, kar tam ni hec, saj je lahko zaradi tokov resnično nevarno. Ampak bilo je res neverjetno, kakšen je podvodni svet. No, pozneje sem začel odkrivati, kaj me na potovanjih sploh zanima. Moja najljubša destinacija je Brazilija, kjer imam med drugim drage prijatelje, tam sem bil že trikrat.

Story: Kakšna je vaša potovalna filozofija?

Ko grem, ponavadi ne vem čisto točno, kaj iščem. Ves ta proces sta sprožila Indija in Nepal s Himalajo, ki sta me za vedno spremenila. Tam lahko prej vse načrtuješ, vendar se Indija, recimo, preprosto zaleti vate. Filozofija torej ... Odrvrže nekaj starega, da lahko pride nekaj novega. Lahko na veliko razlagaš, kako na potovanjih je, vendar si le ti tisti, ki to resnično razume. Ti si tisti, ki je to doživel. Kdor potuje, to razume, kdor ne, ne ve, kaj zamuja.

Story: In kaj starega ste odvrgli na potovanjih?

Med potovanjem po Indiji sem, recimo, sprejel odločitev in prenehal uživati alkohol. Zdal bo dve leti. To je bil zame velik test, saj v mojem poklicu alkohol ni tuj, ampak zelo priljubljen konverzacijski in sproščevalni element, če povem takole preprosto. Vendar je bila to zame pomembna odločitev. Če ne drugega, lahko v enem letu privarčuješ za eno potovanje.

Napisala Nika Arsovski
Fotografije Helena Kermelj